

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516214904
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7516214904.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, 750 085 Paríž, Boulevard Haussmann 1, Francúzska republika, reg. č. v parížskom Registri obchodu: 542 097 902, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o., Bratislava, Ventúrska 16, IČO: 47 234 547, proti žalovanému X. G., X., Q. XXX/XX, o zaplatenie 1 858,24 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 17Csp/109/2016-64 z 12.9.2017 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok, pokiaľ nim bola zamietnutá žaloba v prevyšujúcom rozsahu, t. j. čo sa týka sumy 705,06 €, zmluvného úroku 27,48 % zo sumy 560,05 € od 19.5.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania 5,05 % zo sumy 673,26 € od 19.5.2015 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 923,37 € spolu so zmluvným úrokom 27,40 % zo sumy 560,41 € od 5.12.2014 až do zaplatenia, ako aj spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 5,05 % zo sumy 197,13 € od 2.5.2015 až do zaplatenia, zo sumy 119,07 € od 2.3.2015 až do zaplatenia a zo sumy 607,17 € od 2.3.2015 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcom rozsahu sa žaloba zamietla. Stranám sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho žalobca sa žalobou, podanou 20.6.2016 domáhal, čo v nej tvrdil, vymenoval listinné dôkazy, predložené žalobcom ohľadom záväzkových vzťahov vzniknutých medzi ním (jeho právnym predchodcom - CETELEM Slovensko a.s.) a žalovaným (reprodukoval podstatný obsah žaloby), čo žalovaný vo vyjadrení k žalobe iba uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámenými listinnými dôkazmi, a keďže žiadne iné dôkazy strany nenavrhl vykonať, dokazovanie uzavrel a na ich základe právne uzatvoril: 1.4.2015 sa stal účinný § 52 ods.(2) OZ (jeho znenie citoval). Prejednávané právne vzťahy preto posudzoval síce podľa zmluvného typu upraveného v § 497 a n. Obch. zák., ale ako druh zmluvy podliehajúci zákonnej úprave o spotrebiteľských úveroch a zákonnej úprave v OZ. Citoval znenie § 497, § 502 (1), § 503 Obch. zák. a § 9 zák.č.129/10 Z. z. Vzhľadom na to, že v danej veci sú predmetom konania nároky zo 4 záväzkových vzťahov, posudzoval ich osobitne. K úveru 1/: žalobca tvrdil, že zmluvou, uzavretou 3.3.2014 bola žalovanému poskytnutá suma 302 €, ktorú mal splatiť v 20 pravidelných mesačných splátkach po 21,46 € splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, že bol dohodnutý tiež poplatok za poistenie a zmluvný úrok 39 %, ktorého sa z dlžnej sumy istiny 241,14 € domáhal aj v období od 3.4.2014 až do jej zaplatenia, opierajúc sa o znenie čl.4.4. zmluvy. Zmluve ako takej nemožno nič vytknúť t.j., zák. vyžadované náležitosti sú v nej riadne obsiahnuté. Žalovaný mal požičané peniaze vrátiť s 39 % ročným úrokom. Pokiaľ ide o primeranosť výšky úrokov z pôžičky - problematika dobrých mravov úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnym úkonom. Tento princíp nadobudol v modernom práve

váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úroku treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Predovšetkým však treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov. V danom prípade zistil, že priemerná úroková sadzba obchodných bánk z nových obchodov v marci 2014 bola pri úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov v sadzbe 10,21 %. Úrok v sadzbe 39 % predstavuje viac než 382 % výpočtového základu a „sú“ o 282 % vyššie než obvyklá úroková miera. Je všeobecne známe, že je prípustné, ak subjekty poskytujúce úvery obyvateľstvu z vlastných zdrojov vyžadujú úroky vyššie než v obchodných bankách v danom čase, čo je pôsobené najmä tým, že vybavenie nie je až tak administratívne náročné - sú rýchlejšie, obyčajne sa od spotrebiteľa nevyžaduje zabezpečenie. Miera, v akej ale takéto úroky sú akceptovateľné, nesmie prekročiť rámec korektívy dobrých mravov a podľa ustálenej judikatúry súdov je to miera, ak nepresahuje úroveň 100 % nad priemernú úrokovú sadzbu obchodných bánk v danom čase. Citoval znenie § 3 ods.1 a § 41 OZ. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, „nezneužívame“ výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Vo svojom rozhodnutí 3Cdo 137/2003 (Zo súdnej praxe č.62/2004) Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len SR) už uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom podľa § 3 ods.1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. § 3 ods.1 OZ nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ust., ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Ústavný súd (ďalej len ÚS) SR v náleze z 28.2.1995 PL. ÚS 10/95 („Zbierke“ zákonov SR, čiastka 20, č.51/1995), ktorým rozhodol o nesúlade § 13 vyhl.č.45/64 Zb. s § 658 ods.1 OZ, o. i., uviedol, že aj keď sú úroky z pôžičky (§ 658 ods.1 OZ) predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi neznamena to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí preto od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. ÚS vyslovený názor korešponduje s tézou (používanou predovšetkým právnou vedou a teóriou), že zásada zmluvnej voľnosti v súkromnom práve nie je absolútna a nachádza svoje obmedzenie (z hľadiska obsahovej náplne právnych úkonov), napr. pri aplikácii korektívov rozporu s dobrými mravmi. Usmerňovanie zásady zmluvnej voľnosti prostredníctvom uvedených korektívov (ako aj pri zákonomnom zákaze) nepochybne prispieva k spoločenskej a právnej akceptácii zásady zmluvnej spravodlivosti v súkromnom práve. Pohybujúc sa v tolerancii udržateľných úrokov, ktoré by mohli v tomto prípade dosiahnuť úroveň od 10,21 % do 20,42 % ročne však nemôže suplovať vôľu, v akej výške by riadne úroky boli, popr. mohli byť dohodnuté, keďže nemôže vstupovať a ani nahrádzať kontraktálnu autonómiu zmluvných strán. Absolútnou neplatnosťou je podľa § 3 a § 41 OZ postihnuté iba dojednanie o úrokoch, nie celá zmluva o úvere (ďalej iba zmluva), pretože túto časť právneho úkonu možno oddeliť od ostatného obsahu. Citoval znenie § 121 ods.(3) OZ. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky sa považujú, napr. náklady vynaložené na uplatnenie práva v štádiu mimosúdneho uplatňovania nárokov (znalecký posudok, zápis do registra záložných práv a iné vecné náklady...), ktorých presná špecifikácia a i výška musia byť nezameniteľné. Tieto náklady však treba odlišovať „o“ nákladov v čase po podaní žaloby, ktoré sú považované za trovy konania. Ani v jednom prípade však žaloba neuvádza, čo predstavujú náklady na uplatnenie práva (položkovite), ani ich výška a teda nepreukázal, že mu vôbec nejaké takéto náklady vznikli. Za danej situácie preto, ak žalovanému pri úvere 1/ bola poskytnutá suma 302 €, pričom zaplatil 109,70 €, jeho dlh na istine bez úrokov činí 192,30 €, čo spolu s dlžobou titulom neuhradených poplatkov za poistenie v sume 4,83 € činí 197,13 €. Vo zvyšku bola žaloba ohľadom zmluvných úrokov, dojednaných v rozpore s dobrými mravmi a nepreukázaných nákladov na uplatnenie pohľadávky zamietnutá. K úveru 2/: o ňom žalobca tvrdil, že sa jedná o revolvingový úver formou kreditnej karty, ktorý bol žalovanému poskytnutý na základe zmluvy z 3.3.2014, a že jej obsahom bol záväzok veriteľa poskytnúť mu revolvingový úver prostredníctvom úverového rámca až do výšky „suma“ 5 000 €, že podľa bodu 3.1. časti II úverovej zmluvy (ďalej iba zmluva) bol oprávnený čerpať revolvingový úver formou financovania nákupov a/alebo služieb v obchodných miestach, ktoré túto kartu akceptujú, alebo výberom hotovosti, a že po dobu trvania tohto „úverové“ vzťahu vyčerpal peňažné prostriedky v celkovej sume 586,71 €. Ide o skutočnosti, obsiahnuté v Časti 2. zmluvy z 3.3.2014, uzavretej osobitne ohľadom samostatného úverového vzťahu (nákup nábytku), individualizovaného so všetkým, čo sa na

úver viaže. Citoval znenie § 40 ods.1 OZ a § 9 ods. (1) zák.č.129/10 Z. z. Vychádzajúc z uvedeného a skutočnosti, že ohľadom revolvingu nebola uzavretá vôbec žiadna zmluva, znamená len jedno, že plnenia sa žalobca mohol domáhať iba z titulu bezdôvodného obohatenia. Citoval znenie § 451 ods.2), § 107 ods.(1) OZ a § 5b zák.č.250/07, účinného od 1.5.2014. Je zrejmé, že ak zo strany žalobcu došlo k plneniu bez akejkoľvek zmluvy, nebol nijakým spôsobom konkretizovaný poskytnutý úverový rámec (jeho výška) a ani ďalšie náležitosti, mohol sa domôcť iba toho, čo žalovanému poskytol. Žalovaný vyčerpал sumu 550 €, ktorú z bankomatu vybral ešte 28.7.2014 (výpis č.l.29) a jediný vklad v sume 30 zaplatil 20.8.2014. Keďže žalobca musel vedieť a od počiatku vedel, komu kreditnú kartu doručil, mal za to, že 29.7.2014 začala plynúť 2 ročná subjektívna lehota na uplatnenie nároku. Žaloba bola na súde podaná 20.9.2016, a teda pohľadávku vo výške 520 € (550 € - zaplatených 30 €) žalobcovi pre premlčanie nepriznal a žalobu ohľadom tohto nároku zamietol. K úveru 3/: tu žalobca tvrdil, že sumu 162,99 € na základe zmluvy z 3.4.2014 sa žalovaný zaviazal vrátiť veriteľovi v 24 pravidelných splátkach po 10,58 € v lehote splatnosti do 15. dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou 15.5.2014 a s termínom konečnej splatnosti 15.4.2016, že súčasťou splátky bol poplatok za poistenie (0,69 €) a zmluvný úrok v sadzbe 39 % ročne. V danom prípade zistil, že priemerná úroková sadzba obchodných bánk z nových obchodov v apríli 2014 bola pri lehote splatnosti od 1 do 5 rokov v sadzbe 10,59 %. Úrok v sadzbe 39 % predstavuje viac než 368 % výpočtového základu a „sú“ o 268 % vyššie než obvyklá úroková miera. Tento úverový vzťah preto posúdil tiež ako úver bez úrokov. Čo sa týka nákladov za uplatnenie pohľadávky v sume 26,80 €, aj tu platí už vyjadrený názor. Za danej situácie preto, ak žalovanému pri úvere 3/ bola poskytnutá suma 162,99 €, pričom zaplatil 43,92 €, jeho dlh na istine bez úrokov činí 117,47 €, čo spolu s dlžobou titulom neuhradených poplatkov za poistenie v sume 2,07 € činí 119,07 €. Vo zvyšku bola žaloba vo vzťahu k úveru 3/ v časti zmluvných úrokov, dojednaných v rozpore s dobrými mravmi a nepreukázaných nákladov na uplatnenie pohľadávky, zamietnutá. K úveru 4/: zmluvou z 9.7.2014 bola žalovanému poskytnutá suma 579,61 € na nákup tovaru (podlahová krytina). Predmetom úverovania bola suma 579,61 €, ktorú sa zaviazal splatiť v 24 pravidelných splátkach po 34,84 € v lehote splatnosti do 15. dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou 15.8.2014 a s termínom konečnej splatnosti 15.7.2016. Súčasťou splátky bol poplatok za poistenie (3,20 €), zmluvný úrok v sadzbe 27,40 ročne a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, činila 759,36 €. Podľa znenia časti 3, čl.4.4 zmluvy: ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpenia od zmluvy alebo výpovede úverovej zmluvy je splatný celý dlh klienta a nesplatená istina úveru je až do dňa jej úplného splatenia úročená podľa úrokovej sadzby, dohodnutej v úverovej zmluve, t.j. klient je povinný platiť úroky od doby poskytnutia úveru do vrátenia peňažných prostriedkov v celom rozsahu. V danom prípade zistil, že priemerná úroková sadzba obchodných bánk z nových obchodov v júli 2014 bola pri lehote splatnosti od 1 do 5 rokov v sadzbe 10,68 %. Vychádzajúc z toho, že dvojnásobok priemernej úrokovej miery činí v tomto prípade 21,36 % a úrok dohodnutý v zmluve bol 27,40 %, rozdiel 6,04 % nepovažoval až za taký priepastný, aby nemohol byť akceptovaný. Pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru, nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z § 503 ObZ bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ust. upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 ObZ a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Pokiaľ teda žalobca žaloval zmluvný úrok vo výške, kapitalizovanej ku dňu vyhlásenia splatnosti tohto úveru v sume 37,16, € a žalovaný ho nezaplatil, podľa úpravy, uvedenej v časti 3, bod 4.4. zmluvy má povinnosť platiť 27,4 % zmluvné úroky zo sumy dlžnej istiny 560,41 € aj v období od 5.12.2014 až do jej zaplatenia. Titulom tohto „úverového“ vzťahu preto priznal žalobcovi dlžnú istinu 560,40 €, dlžné zmluvné úroky k 5.12.2014 v sume 37,16 € a dlžné poplatky za poistenie 9,60 €, spolu 607,17 €. Ohľadom nákladov na uplatnenie pohľadávky v sume 38,70 € odkázal na znenie analýzy tohto odôvodnenia a v tomto rozsahu bola žaloba zamietnutá. S ohľadom na rozsah dôvodne žalovaných súm vo vzťahu ku každému jednému záväzkovému vzťahu preto žalobcovi priznal celkovú sumu 923,37 € (197,13 € - úver 1/, 119,07 € - úver 3/ a 607,17 € - úver 4/) a to spolu s úrokom z omeškania. Citoval znenie § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nar.vl.87/95 Z. z., účinného od 1.2.2013. Pri úvere 1/ sa pohľadávka stala splatnou v celosti k 2.4.2015 a to listom žalobcu z 15.4.2015. V tomto liste bola lehota na plnenie určená žalovanému v trvaní 14 dní, a keďže prevzal výzvu 17.4.2015, lehota na plnenie mu uplynula 1.5.2015. Z uvedeného dôvodu bol žalobcovi z úveru 1/ priznaný úrok z omeškania zo sumy 197,13 € v zákonnej sadzbe až od 2.5.2015 do zaplatenia. Pri úvere 3/ sa pohľadávka stala splatnou v celosti k 1.3.2015, kedy nadobudla účinnosť „výpovede“ zmluvy. Výpoveď bola daná listom žalobcu z 9.12.2014 a žalovanému

bola stanovená lehota na plnenie najneskôr do dňa dňom účinnosti výpovede. V následnom odseku ale sa uvádza, že pokiaľ nebude dlžná čiastka uhradená do 14 dní od doručenia výpovede, pristúpi spoločnosť k vymáhaniu pohľadávky súdnou cestou. Mal za to, že táto veta odporuje predchádzajúcej vete najmä za situácie, že ak sa pohľadávka mala stať zročnou dňom účinnosti výpovede, a v tej istej lehote mal žalovaný dlh uhradiť, do omeškania sa mohol dostať najskôr 2.3.2015. Z uvedeného dôvodu preto pri úvere 3/ priznal zo sumy 119,07 € zákonný úrok z omeškania až od 2.3.2015 do zaplatenia. Pri úvere 4/: platí to isté ako pri úvere 3/ a preto zo sumy 607,17 € žalobcovi priznal zákonný úrok z omeškania až od 2.3.2015 do zaplatenia. Vo zvyšku bola žaloba jednak ohľadom základu pohľadávok u jednotlivých záväzkových vzťahov 1/- 4/, ohľadom nákladov na uplatnenie pohľadávky u každého z nich, ako aj úroku z omeškania nad priznaný rozsah zamietnutá. Úspech žalobcu v tomto konaní bol 49,70 % k pomeru neúspechu 50,3 % a preto v súlade s § 255 ods.2 CSP žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Citoval znenie § 232 ods. (3),(4) CSP. Uvedené ust. svojím obsahom upravuje obdobným spôsobom ako predošlý § 160 O. s. p. („činný“ do 30.6.2016) možnosť, aby dlžník splatil priznanú pohľadávku v splátkach za predpokladu existencie jeho zlej finančnej situácie. Predpokladom takéhoto jeho rozhodnutia je však preukázanie existencie takýchto okolností, čo žalovaný nesplnil, a tiež návrh na takú výšku splátky, aby sa zabezpečilo splatenie záväzku aj pre žalobcu v akceptovateľnej dobe. Žalovaný navrhol výšku splátky sumou 20 € čo by znamenalo, že len samotnú sumu 923,37 € (istina bez zmluvných úrokov a úrokov z omeškania) by bola splácaná 47 mesiacov, t.j. 4 roky. Aj za predpokladu, že by svoju finančnú situáciu osvedčil, ním navrhnutú výšku splátky nie je možné akceptovať. Existencia spotrebiteľského charakteru záväzkového vzťahu strán sporu, resp. postavenie žalovaného ako spotrebiteľa vo vzťahu k žalobcovi neznamená automaticky, že jeho dlhu by mali byť stanovené také možnosti, ktoré by znamenali v konečnom dôsledku jeho „nekonečné“ (úvodzovky súd) narastanie a nesplácanie v reálnom čase. V tomto smere poukázal na charakter úpravy rozhodovania podľa § 232 ods.4 CSP vo väzbe na čl. II základných princípov CSP (jeho znenie citoval). Na možnosť splácania dlhu, ktorého existenciu rozsudkom vo vzťahu dlžníka a veriteľa deklaratórne určí, nie je zákonný nárok. S poukazom na uvedenú argumentáciu preto na návrh žalovaného na možnosť splatiť dlh v splátkach po 20 € nebral zreteľ. To však, samozrejme, nevylučuje možnosť strán dohodnúť si „tejto“ režim aj mimosúdne.

3. II. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa v rozsahu sumy 705,06 € spolu s prísl. v zákonnej lehote toto odvolanie, ktorého odôvodnenie je uvedené ďalej v tomto podaní. Mala za to, že súd v zmysle § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej, okrem reprodukovania časti žaloby, uviedla: Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, zmluvy žalované v časti I. a III. žalobného návrhu treba považovať v časti zmluvných úrokov ako v rozpore s dobrými mravmi, a preto jej „partí“ len nárok na vrátenie rozdielu medzi odfinancovanými a vrátenými peňažnými prostriedkami spolu s neuhradeným poistením. Súd ohľadom revolvingovej zmluvy žalovanej v časti II. žalobného návrhu dospel k záveru, že ohľadom revolvingu nebola uzavretá vôbec žiadna zmluva. K zmluve v časti IV. žalobného návrhu súd konštatoval, že zmluva obsahuje všetky požadované náležitosti a priznal jej uplatnený nárok, avšak bez nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. S takýmto posúdením veci ohľadom revolvingovej zmluvy žalovanej v časti II. žalobného návrhu nesúhlasila, a to z nasledovných dôvodov. Poukázala na § 40 ods.3 O. z. v znení platných právnych predpisov, ktorého znenie citovala. Ďalej poukázala na bod 2.2. časti 2. zmluvy z 3.3.2014, t.j. revolvingová zmluva žalovaná v časti II., podľa ktorého je zmluva platná dňom podpisu obidvoma zmluvnými stranami a účinnosť nadobúda dňom 1. poskytnutia revolvingového úveru dlžníkovi. Poskytnutie revolvingového úveru je podmienené preukázaním schopnosti splácať revolvingový úver a riadnym splácaním úverov poskytnutých Cetelemom. Žalovaný predmetnú zmluvu podpísal, čím prejavil svoju slobodnú, vážnu a určitú vôľu byť viazaný touto zmluvou. Predmetná revolvingová zmluva sa tak v súlade s uvedeným zmluvným a zákonným ust. stala podpisom oboch zmluvných strán platnou. Ďalej uvádzala, že žalovaný pri uzatváraní predmetnej revolvingovej zmluvy nerozporoval žiadne skutočnosti a ani nevyslovoval nesúhlas so znením zmluvy. Práve naopak. Prehlásil, že si úverovú a rámcovú zmluvu prečítal, porozumel im a na znak súhlasu zmluvu podpísal. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný samostatným podpisom, nachádzajúcim sa v bode 23. časti 3. zmluvy z 3.3.2014 vyslovil súhlas s poskytnutím revolvingového úveru. Poukázala na skutočnosť, že predmetom revolvingovej zmluvy je poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania, t. zn., že poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, t.j. do „výške“ 5 000 €, pričom záleží výlučne na jeho vôli, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohol čerpať len časť

poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Nevie vôľu žalovaného ani predpokladať ani ovplyvniť, preto nemohla v zmluve uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak než to urobila na zmluve, t. zn., že výška splátky je 5 % z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 € a že je splatná 10. deň v mesiaci. Rovnako poukázala na skutočnosť, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa zmluvy oznamovala „žalobcoví“ vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a teda, že žalovaný mal presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška. Upriamila pozornosť súdu aj na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica: 8C/284/2015-67 zo 6.11.2015 a citovala, čo v ňom konštatoval. Zároveň poukázala na skutočnosť, že podpísaním zmluvy nevznikajú žalovanému automaticky žiadne peňažné záväzky z revolvingového úveru. V tejto súvislosti poukázala na bod 1.4. časti 2. zmluvy z 3.3.2014, podľa ktorého vydaním karty, ktorá umožní dlžníkovi čerpať revolvingový úver, nevznikne klientovi žiadny peňažný záväzok. Za opätovné vydanie karty je Cetelem oprávnený účtovať si poplatok v zmysle aktuálneho Sadzovníka poplatkov. Povinnosť splácať revolvingový úver v dohodnutých splátkach nastáva najskôr v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol čerpaný revolvingový úver. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam mala za to, že zmluva o revolvingovom úvere z 3.3.2014 v časti 2. obsahovala všetky zák. požadované náležitosti uvedené v § 9 ods.2 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a nemôže sa stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým posúdil predmetnú revolvingovú zmluvu ako neplatnú a plnenie na jej základe ako plnenie bez právneho dôvodu a bola toho názoru, že súd mal správne priznať jej uplatnený nárok z revolvingovej zmluvy v celom rozsahu, t.j. vo výške 705,06 € spolu s prísł. Uplatnila si trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za odvolanie 42 € a trov právneho zast. v odvolacom konaní 72,35 €. III. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam žiadala zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

4. Rozsudok, okrem výroku, pokiaľ nim bola zamietnutá žaloba v prevyšujúcom rozsahu, t. j. čo sa týka sumy 705,06 €, zmluvného úroku 27,48 % zo sumy 560,05 € od 19.5.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania 5,05 % zo sumy 673,26 € od 19.5.2015 do zaplatenia a výroku o trovách konania, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), pokiaľ nim bola zamietnutá žaloba v prevyšujúcom rozsahu, t. j. čo sa týka sumy 705,06 €, zmluvného úroku 27,48 % zo sumy 560,05 € od 19.5.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania 5,05 % zo sumy 673,26 € od 19.5.2015 do zaplatenia, lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok v uvedenom rozsahu, podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP, zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil, podľa § 391 ods.1 CSP, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnostami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnostami, ktoré z vykonaného dôkazu

vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúladi.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

8. Na základe skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené, bol urobený záver, že obidva tieto uplatnené odvolacie dôvody sú dané, lebo skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, nemajú v rozsahu, ako na to poukazuje žalobkyňa, oporu vo vykonanom dokazovaní, a - ako to v odvolaní podrobne uviedla - súd z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

9. Súd, pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcom rozsahu, t. j. čo sa týka sumy 705,06 €, zmluvného úroku 27,48 % zo sumy 560,05 € od 19.5.2015 do zaplataenia a úroku z omeškania 5,05 % zo sumy 673,26 € od 19.5.2015 do zaplataenia, nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejme zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré sú - ako už bolo uvedené - v celom rozsahu opodstatnené.

10. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nespĺnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

11. Súd bude, čo sa týka predmetu konania, ktorým zostalo zaplataenie sumy 705,06 €, zmluvného úroku 27,48 % zo sumy 560,05 € od 19.5.2015 do zaplataenia a úroku z omeškania 5,05 % zo sumy 673,26 € od 19.5.2015 do zaplataenia, v ďalšom konaní povinný (§ 391 ods.3 CSP) podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobcom počas konania a v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

12. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

13. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.